

УДК 378 + 37.0

НАТАЛІЯ ТАНЬКО

(Полтава)

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ІНТЕРАКТИВНОГО НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ У ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ

Розкрито теоретичні засади інтерактивного навчання іноземних мов у вищих навчальних закладах. На основі наукових праць педагогів, психологів та філософів визначено сутність, ознаки і науково-методичний інструментарій інтерактивного навчання студентів як ефективного засобу піднесення якості іншомовної компетентності фахівців.

Ключові слова: *інтерактивне навчання, викладання іноземних мов, навчальна взаємодія, педагогічний процес, суб'єкти взаємодії, вищі навчальні заклади.*

У наш час відбувається модернізація вищої освіти, що спрямована на підвищення її якості. Цей процес знайшов відбиття в державних освітніх документах, таких як: Закони України «Про освіту» (1996 р.), «Про вищу освіту» (2014 р.); Національна стратегія розвитку освіти в Україні на період до 2021 р. (2013 р.) та ін. Досягнення означеної мети зумовлює необхідність обґрунтування новітніх підходів щодо організації навчання у вищій школі в цілому й зокрема в царині викладання іноземних мов. Актуальність досліджуваної проблеми визначається також принципово новими вимогами до іншомовної компетентності фахівців, яка в сучасних умовах виступає передумовою їхньої подальшої професійної самореалізації та затребуваності на ринку праці. На наш погляд, досягненню означених стратегічних орієнтирів сприятиме використання інтерактивного навчання іноземних мов у вищих навчальних закладах України.

Розробка теоретичних засад інтерактивного навчання має глибоке історичне коріння. У цьому контексті відзначимо творчі надбання Б. Ананьєва, Л. Виготського, Д. Дьюї, А. Леонтьєва, С. Рубинштейна, Ж.-Ж. Руссо та ін. (дослідження питання активності людини, активізації його навчально-пізнавальної діяльності); Д. Каптерєва, Я. Коменського, Й. Песталоцці, В. Сухомлинського, К. Ушинського та ін. (пошук найбільш ефективних форм і методів навчання). Різні аспекти порушеної в нашій статті проблеми досліджувалися в наукових працях учених другої половини ХХ – початку ХХІ ст. (М. Бахтін, В. Біблер, О. Бодальов, В. Борисенков, Б. Братусь, В. Миронов, В. М'ясищев та ін. – студіювання досліджуваної проблеми у філософському та психологічному вимірах; А. Бойко, В. Білоусова, Н. Волкова, О. Киричук, М. Кларін, В. Кремень, О. Савченко та ін. – обґрунтування педагогічних засад навчальної взаємодії; Н. Дічек, О. Гнізділова, О. Гончар, О. Друнанова, С. Золотухіна, О. Сухомлинська – висвітлення історичних основ розвитку інтерактивного навчання [2; 3; 6; 9]).

Дослідження свідчить, що в теоретичному плані інтерактивне навчання розглядалося як мета, до якої слід прагнути при розробці концепцій і технологій навчання. Становлення й розвиток інтерактивного навчання значною мірою відбувалися в практичній площині, шляхом спільного використання групової динаміки, формування соціальних і поведінкових навичок в поєднанні з широким застосуванням управлінських та імітаційних ігор. Помітний поштовх до розширення дидактичного використання форм інтерактивного навчання поклали дослідження вчених, які займалися розробкою ділових та імітаційних ігор (Г. Абрамова, Н. Анікеєва, Л. Борисова, А. Вербицький, І. Іванов, В. Платов, В. Рибальський, А. Смолкін, Н. Суворова, С. Ступіна та ін.) [1; 15; 16]. Велику роль у поширенні форм інтерактивного навчання зіграли не лише теоретичні розробки вказаних авторів, а й їхня практична діяльність щодо популяризації та впровадження ігрових форм як основи інтерактивного навчання, а також особиста участь більшості з них у започаткуванні й розвитку іротехнічного руху.

У наш час у розробці проблеми інтерактивного навчання іноземних мов існують певні ускладнення, зокрема недостатня розробленість теоретичних основ використання форм та методів інтерактивного навчання; відсутність методичного забезпечення застосування інтерактивного навчання у вищих навчальних закладах; недостатнє комплексне використання різних форм, методів і засобів інтерактивного навчання в органічному поєднанні з традиційними; певна інертність викладачів вищої школи щодо впровадження інтерактивного навчання іноземних мов, яке залишається для них сферою передового педагогічного досвіду. Отже, розробка теоретичних і практичних засад інтерактивного навчання в цілому й зокрема в сфері викладання іноземних мов – об'єктивна необхідність сьогодення.

Проведений аналіз наукової літератури дозволяє стверджувати про різні, а й іноді суперечливі точки зору на зміст поняття «інтерактивне навчання». Узагальнення результатів творчих пошуків науковців доводить, що власне поняття «інтерактивний» походить від англійського «interact» («inter» – взаємний, «act» – діяти). Інтерактивне навчання – це спеціальна форма організації пізнавальної діяльності, яка передбачає конкретні й прогнзовані цілі, що реалізуються методами заснованими на принципах взаємодії, активнос-

ті студентів, опори на груповий досвід, обов'язковий зворотній зв'язок. Отже, створюється освітнє середовище спілкування, яке характеризується відкритістю, взаємодією учасників, рівністю їх аргументів, накопиченням спільного знання, можливістю взаємної оцінки та контролю.

Більшість учених поділяють думку, що ключовим поняттям, яке визначає зміст інтерактивного навчання, є «взаємодія». Взаємодія розуміється як безпосередня міжособистісна комунікація, найважливішою особливістю якої визнається здатність людини «приймати роль іншого», уявляти, як його сприймає партнер по спілкуванню або група, і, відповідно, інтерпретувати ситуацію й конструювати власні дії [2; 3; 6].

Дослідженням установлено, що проблема інтерактивного навчання іноземних мов досліджується в творчості Г. Вороніної, Я. Колкера Н. Коряковцевої, В. Сафонова, П. Сисоева, Є. Пассова, Є. Полат, В. Фурманової, І. Якиманської та ін. Учені стверджують, що інтерактивність є одним із основних критеріїв добору методів викладання іноземної мови (поряд із відповідністю змістові, професійною та практичною зорієнтованістю) [7; 4; 8; 12; 13; 14; 17]. Так, О. Крупченко зауважує, що під інтерактивністю розуміється взаємодія всіх мотивованих учасників процесів професійно орієнтованого іншомовного навчання у певній конкретній галузі знань [10; с. 82].

У своєму дослідженні ми дотримуємося трактування поняття «інтерактивне навчання» як такого, що здійснюється на основі педагогічної взаємодії, у ході якої відбувається формування нового досвіду, його теоретичне осмислення через використання (І. Зимня, М. Кларін) [5; 6]. Накопичений досвід і отримані знання суб'єктів освітнього процесу виступають джерелом їхнього взаємонавчання та взаємозбагачення. Розповсюджуючи свої знання й досвід діяльності вони беруть на себе частину освітніх функцій викладача, при цьому посилюється їхня мотивація, що, у свою чергу, сприяє підвищенню продуктивності навчання.

На наш погляд, до переваг інтерактивного навчання іноземних мов доцільно віднести: розвиток особистісної рефлексії студентів; усвідомлення їх включеності в педагогічний процес; становлення активної суб'єктної позиції в навчальній діяльності; розвиток навичок спілкування; сприйняття моральних норм і правил спільної діяльності; підвищення пізнавальної, соціальної та фізичної активності; формування групи як єдиного навчального колективу; підвищення пізнавального інтересу; розвиток навичок аналізу та самоаналізу в процесі групової рефлексії; формування мотиваційної готовності як викладачів так і студентів до міжособистісної взаємодії не лише в навчальних, але й в інших ситуаціях.

Інтерактивне педагогічна взаємодія, яка організовується в ході вивчення іноземних мов характеризується високим ступенем інтенсивності спілкування його учасників, їх комунікації, обміну діяльностями, зміною та різноманітністю їх видів, форм і прийомів, цілеспрямованою рефлексією учасниками своєї діяльності й взаємодії. Інтерактивна педагогічна взаємодія, реалізація інтерактивних педагогічних методів спрямовані на зміну, вдосконалення моделей поведінки й діяльності учасників педагогічного процесу.

Провідними ознаками й інструментами інтерактивної педагогічної взаємодії є: полілог, діалог, мисленнева діяльність, смислотворчість, міжособис-

тісні суб'єкт-суб'єктні відносини, свобода вибору, створення ситуації успіху, позитивність і оптимістичність оцінювання, рефлексія та ін.

У педагогічній інтерпретації полілог – це можливість кожного учасника педагогічного процесу мати свою індивідуальну точку зору з будь-якої проблеми, що розглядається; готовність і можливість для учасників висловити цю точку зору; причому будь-яка точка зору, якою б вона не була, має право на існування. Діалог передбачає сприйняття учасниками педагогічного процесу себе як рівних партнерів, суб'єктів взаємодії. Мисленева діяльність як сутнісна ознака інтерактивного навчання полягає в організації інтенсивної розумової діяльності педагога й учнів; забезпеченні самостійної пошуково-пізнавальної діяльності студентів; організації проблемного навчання; самостійного виконання студентами різноманітних розумових операцій, таких як аналіз, синтез, порівняння, узагальнення, класифікація тощо; поєднання різних форм організації розумової діяльності учнів (індивідуальної, парної, групової); процес обміну думками між учасниками педагогічної взаємодії. Смыслотворчість є процесом усвідомленого створення учнями і педагогом нових для себе смислів, змісту предметів і явищ навколишньої дійсності з обговорюваної проблеми; це сприйняття учасниками педагогічного процесу навколишньої дійсності крізь призму своєї індивідуальності, вираз свого індивідуального ставлення до явищ і предметів життя. Свобода вибору студентів і педагога полягає в їх свідомому регулюванні й активізації своєї поведінки, педагогічної взаємодії, які сприяють оптимальному розвитку, саморозвитку. Створення ситуації успіху передбачає цілеспрямоване створення педагогом комплексу зовнішніх умов, що сприяють отриманню студентами задоволення, радості, прояви спектра позитивних емоцій і почуттів. Успіх розглядається як мотив до саморозвитку, самовдосконалення. Для створення ситуації успіху використовуються різноманітні педагогічні засоби та умови. Позитивність і оптимістичність оцінювання учасниками педагогічної взаємодії один одного проявляється в їх прагненні до підвищення досягнень особистості, здійснення оцінки себе та іншого як умови саморозвитку. Це вміння педагога при оцінці діяльності студентів підкреслити цінність, неповторність, значимість досягнутого результату, індивідуальних досягнень особистості, прагнення відзначити й підкреслити позитивні зміни в стані розвитку учня. Рефлексія – це самоаналіз, самооцінка учасниками педагогічного процесу своєї діяльності, взаємодії; це актуалізація педагогом і студентами своїх знань, досвіду діяльності в тій чи іншій педагогічній ситуації; це їх потреба і готовність зафіксувати зміни стану розвитку, визначити причини таких змін, дати оцінку ефективності встановленої педагогічної взаємодії, створених педагогічних умов для свого розвитку.

Учені доводять, що у практиці викладання іноземної мови активно застосовуються інтерактивні методи. Для розвитку здібностей студентів до міжкультурної іншомовної комунікації викладачами використовуються: метод рольової гри (ситуативні й наскрізні імітаційні ігри з професійною спрямованістю); метод вирішення ситуаційних завдань («case-study»); метод проектної діяльності (проекти, презентації); метод інтеркультурних тренінгів (аналіз міжкультурного спілкування – «culture assimilator»); метод навчальних станцій; діалогічний метод (діалог-полілог, діалог-дискусія, тематичні й позиційні дискусії на професійно значущі теми) та ін.

Рольові ігри вільно інтегруються в інші інтерактивні методи викладання іноземних мов. У навчальному процесі студенти і викладачі виступають в різних ролях, в залежності від тематики занять, комунікативних та професійних завдань. Ігрова діяльність, з одного боку, сприяє розкриттю творчого потенціалу, зняттю психологічних і мовних бар'єрів, з іншого боку, в грі моделюються проблемні ситуації професійного характеру й реалізуються можливі варіанти їх вирішення.

У своєму дослідженні Т. Ліцманенко виділяє такі структурні компоненти ігрової навчальної діяльності: «предмет – ігрова ситуація професійної спрямованості; діяльність викладача з відбору змісту навчального матеріалу, постановки завдань, організації та управління ігровою навчальною діяльністю; діяльність учнів (ролі, посади у грі); правила, функціональні обов'язки; ігрове поле (модель середовища) [11, с. 33]. Гра дозволяє не лише відпрацювати мовний матеріал, а й розвивати такі професійно значущі якості особистості, як ініціативність; лідерство; адаптивність в різних ситуаціях; здатність швидко приймати рішення; здатність до саморозвитку; толерантність до думки колег і партнерів; вміння відстоювати власну точку зору та ін.

Основу методу рішення ситуаційних завдань (кейс-методу) складають осмислення, критичний аналіз і прийняття рішення щодо розв'язання конкретних проблем, випадків – кейсів, взятих з реального життя. Своім корінням кейс-метод (або метод вирішення ситуаційних завдань) йде досягає Гарвардської бізнес-школи (Harvard Business School – HBS) в Бостоні, коли викладачі цього вищого навчального закладу в 1908 р. відмовилися від традиційних лекцій і розробили новий практико-орієнтований метод навчання комплексному аналізу дійсності на основі конкретних випадків. Даний метод отримав широке поширення при підготовці менеджерів на економічних факультетах закладів вищої освіти. Упровадження кейс-методу в практику викладання іноземних мов є дидактично виправданим, тому що він дозволяє організувати навчання, яке орієнтоване на розвиток здібностей студентів вирішувати конфліктні ситуації і соціальні проблеми, взяті з реальної професійної сфери діяльності. Кейс-метод може бути використаний викладачем з метою навчання вирішенню проблемних і конфліктних ситуацій, які передбачені дидактичним змістом укладених іншомовних текстів. Такі тексти повинні бути автентичними, достовірними, справжніми, практико-орієнтованими, містити проблемні або конфліктні ситуації, які спонукають до пошуку альтернативних рішень і дискусії, кінцевим результатом якої є прийняття оптимального рішення.

Робота на основі кейс-методу здійснюється поступово в єдності таких етапів: знайомство з конкретним випадком з метою розуміння проблемної ситуації і ситуації ухвалення рішення; пошук і аналіз інформації, необхідної для прийняття рішення; обговорення можливих альтернативних рішень; резолюція (прийняття рішення в групах); диспут (аргументований захист рішень); зіставлення підсумків (порівняння рішень, прийнятих в групах з рішеннями, прийнятими в дійсності).

У технічному вищому навчальному закладі метод кейса використовується для того, щоб на конкретних прикладах навчати багатосторонньому критичному осмисленню явищ і подій, що відбуваються в різних виробничих сферах

в Україні та за кордоном; пошуку альтернативних шляхів виходу зі сформованих конфліктних ситуацій і самостійному прийняттю компромісного рішення.

Аналіз конфліктної ситуації проводиться в міні-групах, що складаються із 3-4 чоловік. У групах відбувається дослідження конкретного випадку, висувуються пропозиції щодо вирішення проблеми, які потім обговорюються всією групою. У зв'язку з цим важливо при відборі кейсів враховувати проблеми студентської молоді та їх життєві орієнтири. Домінуючого значення щодо організації інтерактивного процесу пошуку й прийняття рішення набуває діалог і полілог. У процесі роботи над кейсом різні думки, пропозиції, оцінки й погляди беруться під сумнів, підлягають обговоренню, перевірці та модифікації. У дискусії та обговоренні відбувається розкриття істини.

Звернення до методу проекту не є випадковим. Проектна діяльність стала однією з найбільш цікавих видів діяльностей для студентів, що виявляють інтерес до пізнання нового і дослідження в області науки й техніки. Метод проекту розглядається як форма проведення занять з іноземної мови, які базуються на рівноправній взаємодії викладача і студентів, коли проектна група спільно планує, здійснює навчальні кроки по досягненню спільної для всіх мети і підводить підсумки своєї роботи [5].

Проектна діяльність як ефективний засіб забезпечення інтерактивного навчання у викладанні іноземних мов включає в себе такі етапи: 1) визначення проблеми дидактичного проекту: завдання проекту, тип проекту (монопредметний, міжпредметний, творчий, рольовий, практико-орієнтований або дослідницький), кількість учасників; 2) формулювання й обговорення зі студентами гіпотез вирішення основної проблеми (різних аспектів проблеми); 3) розподіл завдань за групами, обговорення можливих способів їх вирішення; 4) самостійна робота учасників проекту за своїми груповими або індивідуальними дослідницькими творчими завданнями; 5) проміжне обговорення отриманих даних у групах; 6) захист проектів, опонування; 7) обговорення у групі, експертиза (зовнішня оцінка виконаної роботи), висновки.

Основними характеристиками методу проектів щодо вивчення іноземних мов є: діяльнісний характер навчання і практична орієнтація на створення кінцевого продукту; міждисциплінарність; орієнтація на особистість студента; суспільна значущість; спільна організація навчальних процесів.

Метод навчальних станцій є одним із популярних у вищому навчальному закладі методом, який дозволяє студентам самостійно обирати послідовність виконання завдань (обов'язкових і за вибором), індивідуально працювати над вирішенням завдань, а також обговорювати результати в співтворчості, на основі співпраці та взаємозбагачення. Метод навчальних станцій реалізується на основі проблемного, інформативного текстового матеріалу.

Ефективність інтерактивного навчання іноземних мов у вищій школі підвищується при виконанні таких педагогічних умов: професійно-педагогічна компетентність професорсько-викладацького складу навчальних закладів; професійна спрямованість викладання іноземної мови, включаючи створення квазіпрофесійних ситуацій на навчальних заняттях; реалізація особистісно орієнтованого й діяльнісного підходів; здійснення міжпредметної інтеграції; мотивація студентів, що забезпечує їх перехід у позицію суб'єкта діяльності. Використання інтерактивного навчання може бути технологічною характе-

ристикою окремого навчального або позааудиторного заняття з іноземної мови. У той же час в інтерактивному режимі можна проводити серію або всі заняття.

Використання інтерактивного навчання іноземних мов спонукає викладача до постійної творчості, вдосконалення, модернізації, професійного та особистісного зростання, розвитку. Адже ознайомлюючись із тим чи іншим інтерактивним методом, викладач визначає його педагогічний потенціал, ідентифікує відповідно до особливостей студентів та запланованого дидактичного змісту, співвідносить зі своєю індивідуальністю.

Отже, поведене дослідження свідчить, що реалізації стратегічних завдань піднесення якості іншомовної компетентності фахівців сприятиме удосконалення процесу викладання іноземних мов у вищих навчальних закладах на засадах використання інтерактивного навчання, яке забезпечується дотриманням певних умов, а також застосуванням сукупності форм, методів і засобів організації навчальної взаємодії. Перспективи подальших наукових розвідок убачаємо в обґрунтуванні організаційно-педагогічних засад інтерактивного навчання іноземних мов.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Абрамова Г. С., Степанович В. А. Деловые игры: теория и организация (руководство практического психолога) / Г. С. Абрамова, В. А. Степанович. – Екатеринбург : Деловая книга, 1999. – 169 с.
2. Библер В. С. Культура. Диалог культур: опыт определения / В. С. Библер // Вопросы философии. – 1989. – № 6. – С. 31–43.
3. Бойко А. М. Виховуючі суб'єкт-суб'єктні відносини вчителів і учнів як основа модернізації освітньої галузі в Україні / А. М. Бойко // Рідна школа. – 2004. – № 4. – С. 3–6.
4. Воронина Г. И. Педагогико-краеведческий и социокультурный аспекты профессиональной компетенции учителя иностранного языка / Г. И. Воронина // Языковое образование в национально-культурном наследии: исторические традиции, современность, взгляд в будущее. – М. : АПК и ППРО, 2001. – С. 124–126.
5. Зимняя И. А., Сахарова Т. Е. Проектная методика обучения английскому языку / И. А. Зимняя, Т. Е. Сахарова // Иностранные языки в школе. – 1991. – № 3. – С. 9–15.
6. Кларин М. В. Инновации в мировой педагогике: обучение на основе исследования, игры и дискуссии / М. В. Кларин. – Рига : НПЦ «Эксперимент», 1995. – 176 с.
7. Колкер Я. М., Устинова Е. С., Еналиева Т. М. Практическая методика обучения иностранному языку : учеб. пособие / Я. М. Колкер. – М. : Издательский центр «Академия», 2000. – 264 с.
8. Коряковцева Н. Ф. Современная методика организации самостоятельной работы, изучающих иностранный язык. – М. : Аркти, 2002. – 175 с.
9. Кремень В. Інноваційна людина: Україна на шляху європейської інтеграції / В. Кремень. – К. : Агора, 2007. – С. 6–7.
10. Крупченко А. К. Становление профессиональной лингводидактики как теоретико-методологическая проблема в профессиональном образовании: дис. доктора пед. наук: спец. 13.00.08 / А. К. Крупченко. – Москва, 2007 – 503 с.
11. Лицманенко Т. Н. Моделирование профессионально-направленной подготовки юристов средствами английского языка в условиях вуза на основе учебно-ролевых игр: дис. кандидата пед. наук: спец. 13.00.02 / Т. Н. Лицманенко. – Тамбов, 2002. – 202 с.
12. Пассов Е. И. Культуросообразная модель профессиональной подготовки учителя: философия, содержание, реализация / Е. И. Пассов. – М., 2001. – 48 с.
13. Полат Е. С. Новые педагогические технологии в системе образования / Е. С. Полат. – М. : Владос, 2001. – 221 с.

14. Сафонова В. В. Изучение языков международного общения в контексте диалога культур и цивилизаций. – Воронеж : Истоки, 1996. – 237 с.

15. Суворова Н. А. Интерактивное обучение: новые подходы / Н. А. Суворова. – М., 2005. – 167 с.

16. Ступина С. Б. Технологии интерактивного обучения в высшей школе : учебно-методическое пособие / С. Б. Ступина. – Саратов : Наука, 2009. – 52 с.

17. Сысоев П. В., Евстигнеев М. Н. Использование новых учебных Интернет-технологий в обучении иностранному языку / П. В. Сысоев, М. Н. Евстигнеев // Вестник Тамбовского университета. Сер. 2: Гуманитарные науки. – 2008. – № 2(58). – С. 363–371.

18. Феномен інновацій: освіта, суспільство, культура : монографія / за ред. В. Г. Кременя. – К. : Педагогічна думка, 2008. – 472 с.

НАТАЛЬЯ ТАНЬКО

ТЕОРЕТИЧЕСКИЕ ОСНОВЫ ИНТЕРАКТИВНОГО ОБУЧЕНИЯ ИНОСТРАННЫМ ЯЗЫКАМ В ВЫСШИХ УЧЕБНЫХ ЗАВЕДЕНИЯХ

Раскрыты теоретические основы интерактивного обучения иностранным языкам в высших учебных заведениях. На основе научных трудов педагогов, психологов и философов определена сущность, признаки и научно-методический инструментарий интерактивного обучения студентов как эффективного средства повышения качества иноязычной компетентности специалистов.

Ключевые слова: интерактивное обучение, преподавание иностранных языков, учебная взаимодействие, педагогический процесс, субъекты взаимодействия, высшие учебные заведения.

NATALIA TANKO

THEORETICAL ASPECTS OF INTERACTIVE FOREIGN LANGUAGES LEARNING AT HIGHER EDUCATIONAL ESTABLISHMENTS OF UKRAINE

Historical and theoretical foundations for the development of interactive learning in the works of B. Ananiev, L. Vygotskyi, J. Dewey, A. Leontiev, S. Rubinstein, J. J. Rousseau and others (research the problem of human activity, activation of its education and cognitive activity); D. Kapteriev, J. Komensky, J. Pestalozzi, V. Sukhomlynskyi, K. Ushynskyi and others (search for the most effective forms and methods of teaching); M. Bakhtin, V. Bibler, O. Bodalov V. Borysenkov, B. Bratus, V. Mironov, V. Miasyshchev and others (learning the problem under study in philosophical and psychological dimensions); A. Boiko, V. Bilousova, N. Volkova, O. Kyrychuk, M. Klarin, V. Kremen, O. Savchenko and others (grounding of scientific and pedagogical foundations of educational interaction); N. Dichek, O. Hnizdilova, O. Honchar, O. Drunanova, S. Zolotukhina, O. Sukhomlynska and others (highlighting the evolution of interactive learning in the pedagogical science and educational practice) are revealed in the article.

It is found out that the concept of “interactive” by itself is derived from the English word “interact” (“inter” – mutual, “act” – take action). Interactive learning is a special form of cognitive activity organization, which involves specific and projected goals implemented by methods that are based on the principles of interaction, students’ activity, reliance on the group experience, compulsive feedback. It is revealed this connection creates an educational environment that is characterized by openness, participants’ interaction, equality of their arguments, accumulation of mutual knowledge, possibility of mutual assessment and control.

It is proved that the key concept that defines the content of interactive learning is “interaction”. The interaction is understood as a direct interpersonal communication, the most important feature of which is recognized the person’s ability “to take the role of others”, to imagine how the communication partner or group perceives him, to interpret the situation and design his own actions correspondingly.

It is discovered while studying that the problem of interactive learning in teaching foreign languages was under investigation in the works of V. Bolotov, H. Voronina, N. Hromova,

N. Koriakovtseva, V. Safonov, P. Sysoiev, O. Oberemko, Ye. Passov, Ye. Polat, V. Furmanova, I. Yakymanska and others. The scientists claim that interactivity is one of the main criteria for the selection of foreign language teaching methods (along with content correspondence, professional and practical orientation).

It is proved that interactive pedagogical interaction that can be arranged in the course of foreign languages studying is characterized by a high degree of communication intensity of its participants, their communication, exchange of activities, change and variety of their types, forms and methods, purposeful reflection by the participants of their activities and interactions. Interactive pedagogical interaction, the implementation of interactive pedagogical methods is aimed at changing, improving of behavior models and the activity of educational process participants.

It is determined that the leading characteristics and tools of interactive pedagogical interaction are: a polylogue, a dialogue, mental activity, content creation, interpersonal subject-subject relations, freedom of choice, creating the situation of success, positive and optimistic assessment, reflection etc.

Generalization of scientific sources and practical experience has shown that for the development of students' abilities to intercultural foreign language communication the following methods are used by teachers: method of role-playing game (through situational and cross-cutting simulation games with professional orientation); method of situational problem solving ("case-study"); method of project activities (projects, presentations); intercultural training method (the analysis of intercultural communication – "culture assimilator"); method of learning stations; dialogical method (dialogue-polylogue, dialogue-discussion, thematic and positional debates on professionally relevant topics) etc.

Keywords: interactive teaching, foreign languages teaching, educational interaction, pedagogical process, subjects of interaction, higher educational establishments.